

SOFI
KINSELA
SAGORELA

Prevela
Aleksandra Čabraja

■ Laguna ■

Naslov originala

Sophie Kinsella

THE BURNOUT

Copyright © Madhen Media Ltd 2023

Translation copyright © 2024 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Za moju decu:
Fredija, Hjuga, Oskara, Reksa i Sibelu*

PRVO POGLAVLJE

Ne paničim ja zbog mejlova.

Ne paničim čak ni zbog „progoniteljskih“ mejlova. (*Samo se pitam da li ste primili moj poslednji mejl pošto nisam dobio odgovor?*)

Već zbog „progoniteljsko-progoniteljskih“ mejlova. Onih sa dva crvena uzvičnika. Onih koji su ili ekstranadrndani – *Kao što sam spomenuo u svoja DVA prethodna mejla* – ili lažno zabrinuti i zajedljivi – *Počinjem da se pitam da niste pali u bunar ili doživeli kakvu drugu nesreću??*

To su oni od kojih me steže u grudima a levo oko mi zatitra. Posebno kad shvatim da sam zaboravila da ih obeležim zastavicama. Obeleženi mejlovi upravljaju mojim životom, mojim *životom*. Ali sam zaboravila da obeležim najnoviji a to je bilo još pre nekoliko dana i sada moj kolega zvuči prilično nadrndano, iako se izražava fino: *Ozbiljno, je li sve u redu s vama, Saša?* I tako sada osećam još jaču grižu savesti. On je fin momak. Razuman. Nije on kriv što radim posao za troje ljudi i stalno gubim konce.

Radim za *Zus*, putničku aplikaciju koja je sada sveprisutna. *Ne koristite Zus?* To je reklama iz naše najnovije kampanje, a

aplikacija je stvarno dobra. Kuda god želite da putujete u svetu, *Zus* vam odmah pronalazi putne rute, jeftinije karte i odlične programe za nagrađivanje redovnih korisnika. Ja sam direktor specijalnih promocija, i pokrивam četrnaest teritorija. Da budem iskrena, taj posao sam prihvatila zbog zvučne titule. I zbog toga što je *Zus* tako živopisan startup. Kada pričam ljudima o svom poslu, oni mi kažu: „Ah, to! Videla sam reklame na *Jutjubu!*“ A onda dodaju: „Kul posao!“

To *jeste* kul posao. Teorijski. *Zus* je mlada kompanija koja brzo raste, ima živi zid od biljaka u otvorenom kancelarijskom prostoru i besplatne čajeve. Kad sam pre dve-tri godine počela tu da radim, zaista sam osećala da sam imala sreće. Svakog dana sam se budila misleći: „Baš imam sreće!“ Međutim, u nekom trenutku počela sam da se budim misleći: „O bože, molim te, ne mogu više, koliko imam mejlova, koliko sastanaka, šta sam sve propustila, kako da izađem na kraj sa svim tim, šta da radim?“

Nisam sigurna kada je to bilo. Možda pre šest meseci? Sedam? Ali imam osećaj kao da sam oduvek u ovom stanju. U nekakvom tunelu, u kojem mogu jedino da nastavim da idem dalje. Samo idi dalje.

Pišem sebi još jedan podsetnik na lepljivcu – *OBELEŽI MEJLOVE!!!* – i lepim ga iznad svog kompjuterskog ekrana, pored podsetnika *APLIKACIJA??*, koji stoji tu već mesecima.

Moja mama voli aplikacije. Ima aplikaciju za planiranje Božića i aplikaciju za planiranje godišnjeg odmora, i zvučni sat iz svog kataloga elektronskih spravica, koji vas podseća da uzmete vitamine svakog jutra u pola osam. (Takođe vas podseća i da radite vežbe za karlično dno svake večeri i izbacuje „inspirativne citate“ nasumično tokom celog dana. Meni to deluje vrlo uvrnuto i kontrolišuće, mada joj to nisam rekla.)

U svakom slučaju, sigurna sam da je ona u pravu – kad bih samo mogla da nađem pravu aplikaciju, moj život bi se sredio. Ali izbor je tako ogroman i, bože, u sve njih mora da se ubacuje toliko *podataka*. Imam svoj planer, koji ide u kompletu

sa gel-flomasterima u boji. U njega treba da zapišete sve svoje zadatke, razvrstate ih po bojama a onda ih štriklirate. Ali ko još ima vremena za to? Ko ima vremena da izabere tirkizni flomaster i da napiše „Odgovori na ona trideset i četiri besna mejla u svom inboks“, a onda da nađe odgovarajući tužni stiker? Imam tačno jedan zapis u svom planeru, koji sam napravila pre godinu dana. On glasi: „Zadatak: posao.“ I nikada nije štrikliran.

Pogledam na sat i osetim gadan trzaj u utrobi. Kako je moguće da je već 11.27? Moram da nastavim da radim. Hajde, Saša.

Dragi Robe, veoma mi je žao što Vam ranije nisam odgovorila, molim Vas primite moje izvinjenje. Te reči moram da otkucam, koliko, dvadeset puta dnevno? Trenutno imamo u planu dvanaesti april, i svakako ćemo Vas obavestiti o bilo kakvoj mogućoj promeni. U međuvremenu, što se tiče pokretanja (Holandija), odlučili smo da...

„Saša!“

Toliko sam se uživala u pisanje mejla da, kada mi poznati prodorni glas prekine misli, skočim sa stolice.

„Imaš minut?“

Celo telo mi se grči. Minut? Minut? Ne. Nemam minut. Košulja mi se natapa znojem. Prsti mi gore. Imam još milion hitnih mejlova posle ovoga, moram da nastavim da radim, nemam minut...

Ali Džoana, naš referent za osnaživanje i blagostanje, ide prema meni. Džoana je žena četrdesetih godina, desetak godina starija od mene, mada na sastancima često govori: „Žene naših godina“, gledajući u mene. Obučena je u svoje uobičajene sportske pantalone i skupocenu, neupadljivu majicu, i upućuje mi neodobravajući pogled koji tako dobro poznajem. Zabrljala sam. Ali kako? Užurbano prekopavam po mislima tragajući za zločinima koje sam mogla da izvršim, ali ne mogu da se setim nijednog. Uzdišući, prestajem da kucam i blago okrećem stolicu ka njoj. Tek toliko da ne ispadnem neuljudna.

„Saša“, kaže ona oštro, zabacujući ispeglanu kosu. „*Pomalo sam razočarana nivoom tvog angažovanja u našem programu radosti zaposlenih.*“

Sranje. Radost. Zнала sam da sam nešto zaboravila. Mislila sam da sam napisala sebi podsetnik na lepljivcu – RADOST! – ali možda mi je spao s računara? Potražim ga pogledom i, naravno, na radijatoru stoje zalepljena dva lepljivca: RADOST! i RAČUN ZA GAS.

„Izvini“, kažem, trudeći se da zvučim skromno i ulizički. „Stvarno mi je žao, Džoana. Izvini.“

Ponekad, ako joj dovoljno puta kažeš „izvini“, Džoana te se okane. Ali ne i danas. Naslanja se na moj radni sto, a meni se utroba grči. Sada će mi održati čitavo predavanje.

„I Ašer je primetio da se nedovoljno angažuješ, Saša.“ Ona me pomno pogleda. „Kao što znaš, Ašer je *naročito* posvećen programu radosti zaposlenih.“

Ašer je šef marketinga, a time i moj šef. Takođe je i brat Leva, osnivača *Zusa*, onog čuvenog. Lev je smislio ideju *Zusa*. Upravo je stigao na aerodrom kada mu je sinula ta ideja, i celog dana je sedeo u kafiću na aerodromu, propustivši šest letova za Luksemburg, dok je skicirao prve nacрте. Bar se tako priča. Videla sam kako je to ispričao na TED predavanju.

Lev je mršav i harizmatičan i šarmantan i stalno nešto zapitkuje. Kad god je u kancelariji, šeta unaokolo, upečatljiv lik sa razbarušenom kosom, i pita ljude: „Zašto ovo?“, „Zašto ono?“, „Šta to radiš?“, „Zašto ne probaš ovako?“ Prilikom mog razgovora za posao, pitao me je o mom kaputu i o mojim profesorima na fakultetu i šta mislim o benzinskim pumpama na auto-putu. To je bilo neobično, zabavno i nadahnjujuće.

Ali više ga uopšte ne viđam, viđam samo Ašera, koji kao da je sa druge planete u poređenju s Levom. Ašer ima taj tanki sloj ugladenog šarma, koji vas u prvi mah obara s nogu. Ali onda shvatate da je zapravo samozaljubljen i osetljiv na Levovu slavu i preosetljiv na sve što opaža kao kritiku. Što je zapravo skoro sve osim: „To je izvanredna ideja, Ašere, ti si genije!“

(Na svakom sastanku, kakvu god glupost da on kaže, Džoana uzvikuje: „To je izvanredna ideja, Ašere, ti si genije!“)

Kako god. Dakle, treba biti oprezan sa Ašerom, i podjednako oprezan sa Džoanom, koja je Ašerova stara drugarica sa faksa i šeta okolo kao njegova poslušnica, tragajući za jereticima.

„U potpunosti podržavam Ašerov program radosti“, kažem brzo, trudeći se da zvučim usrdno. „Slušala sam predavanje doktorke Susman juče preko *Zuma*. Bilo je nadahnjujuće.“

Predavanje doktorke Susman na *Zumu* („Naniže može biti naviše! Putovanje do ličnog ispunjenja“) bilo je obavezno za sve zaposlene. Trajalo je dva sata, a doktorka Susman je uglavnom pričala o svom razvodu i potonjem seksualnom buđenju u jednoj komuni u Krojdonu. Nemam pojma čemu je to trebalo da nas nauči, ali pošto smo ga pratili preko *Zuma* bar sam uspela da istovremeno obavim nešto od posla.

„Pričam o onlajn tabeli težnji, Saša“, kaže Džoana, prekrstivši zategnute ruke na grudima kao zastrašujuća profesorka fizičkog koja će te naterati da uradiš dvadeset sklekova. (*Hoće li me naterati da uradim dvadeset sklekova?*) „Primitili smo da se nisi ulogovala već deset dana. Zar *nemaš* nikakvih težnji?“

O bože. Prokleta onlajn tabela težnji. Potpuno sam zaboravila na to.

„Izvinjavam se“, kažem. „Uradiću to.“

„Ašer je veoma brižan šef odeljenja“, kaže Džoana, i dalje škiljeći u mene. „Važno mu je da zaposleni posvete vreme tome da razmišljaju o svojim ciljevima i da uočavaju svoje svakodnevne trenutke radosti. Da li beležiš svoje svakodnevne trenutke radosti?“

Zaprepašćena sam. Svakodnevni trenuci radosti? Kako bi to izgledalo?

„To je namenjeno tvom ličnom osnaženju, Saša“, nastavlja Džoana. „Nama u *Zusu* je *stalo* do tebe.“ Ona to izgovara kao optužbu. „Ali i ti moraš da mariš za sebe.“

Krajičkom oka vidim da je u moj inboks, dok smo razgovarale, stiglo još šest hitnih mejlova. Osećam mučninu uočivši

sve te crvene uzvičnike. Kako bih mogla da imam vremena za razmišljanje? Kako mogu da osetim radost kad sam stalno obuzeta panikom? Kako bih mogla da pišem o svojim težnjama kad je moja jedina težnja da „uspem da održim korak sa životom“, a ni u tome ne uspevam?

„Zapravo, Džoana...“ Duboko uzdahnem. „Ono što me najviše muči jeste pitanje kada ćemo dobiti zamenu za Šejmusa i Klo. Postavila sam to pitanje na tabeli težnji, ali mi niko nije odgovorio.“

To je ključno pitanje. To nas ubija. Nemamo dovoljno osoblja. Klo, zamena za radnicu na porodiljskom bolovanju, izdržala je nedelju dana, a Šejmus je radio mesec dana, strahovito se posvađao sa Ašerom i otišao. Posledica toga je da su svi preopterećeni, a još uvek nema vesti ni o kakvim novim zaposlenima.

„Saša“, kaže Džoana snishodljivo. „Plašim se da nisi dobro razumela funkciju tabele težnji. Tu nije reč o tehničkim pitanjima ljudskih resursa, već o ličnim ciljevima i snovima.“

„Pa, moj lični cilj i san jeste da imam dovoljno kolega koji će obavljati posao!“, odvratim. „Svi smo zatrpani poslom, i razgovarala sam s Ašerom mnogo puta, ali on mi jednostavno ne daje konkretan odgovor, znaš već kakav je...“

Ugrizem se za jezik pre nego što izgovorim nešto loše o Ašeru što će mu ona preneti i što ću morati da povlačim na neprijatnom sastanku.

„Da li ti to titra neki živac?“, kaže Džoana, buljeći u mene.

„Ne. Šta? Titra mi živac?“ Opipavam svoje lice. „Možda.“

Primećujem da je izbegla da mi odgovori na pitanje. Kako neki ljudi to rade? Neprestano gledam u svoj monitor – i Rob Vilson mi je upravo poslao još jedan mejl, ovog puta sa četiri uzvičnika.

„Džoana, moram da nastavim da radim“, kažem u očajanju. „Ali hvala ti na osnaživanju. Osećam se veoma... osnaženo.“

Moram nešto da preduzmem, mislim grozničavo, kad se ona konačno udalji a ja nastavim da kucam. *Moram nešto da preduzmem*. Ovaj posao ne izgleda onako kako bi trebalo. Nimalo.

Bila sam tako uzbuđena pre dve godine, kad sam počela da ga radim. Direktor specijalnih promocija u *Zusu!* Počela sam sprintom, dajući sve od sebe, misleći da sam na čvrstom putu prema uzbudljivom horizontu. Ali taj put više nije tako čvrst. Blatnjav je. Duboko, lepljivo blato.

Šaljem mejl, odahnem i protrljam lice. Treba mi kafa. Ustajem, protegnem se i prilazim prozoru da malo predahnem. U kancelariji je tiho i napeto; polovina mog tima danas radi od kuće. Lina je tu, ali ona mahnito kuca za svojim računarom, sa slušalicama na ušima i ubilačkim izrazom lica. Nije čudo što ju je Džoana ostavila na miru.

Da li da odem? Da nađem drugi posao? Ali, o bože, toliko je *naporno* menjati posao. Morate da čitate oglase za posao i da pričate sa menadžerima za ljudske resurse i da krojite strategiju karijere. Morate da iskopate svoju radnu biografiju i da se prisećate šta ste sve postigli i da birate odeću za razgovore, a onda da krišom uklapate razgovore za posao u svoj radni dan. Morate da zvučite vedro i energično dok vas ispituje zastrašujuća grupa ljudi. Da se veselo smešite kad vas ostave da čekate četrdeset minuta, dok se istovremeno nervirate zbog toga koliko kasnite sa svojim *trenutnim* poslom.

A to je samo jedan razgovor za posao. Onda vas oni odbiju i morate sve iz početka. Od same pomisli na to poželim da se sklopčam ispod pokrivača. Čini mi se da u ovom trenutku ne uspevam da obnovim ni pasoš. A kamoli svoj život.

Naslanjam se na staklo i pogled mi luta ka ulici. Naša firma se nalazi u širokoj, prometnoj ulici u severnom Londonu, punoj ružnih kancelarijskih blokova iz osamdesetih sa razočaravajućim tržišnim centrom i potpuno neočekivanim samostanom, tačno preko puta. To je viktorijanska zgrada i ne biste nikada pretpostavili da je reč o samostanu da ne vidite opatice kako ulaze i izlaze. Moderne opatice, koje nose farmerke i veo i voze se autobusima bogzna kuda. Verovatno u skloništa za beskućnike, gde obavljaju dobrotvorni rad.

Dok ih posmatram, iz samostana izlaze dve opatice, živo razgovarajući, i sednu na klupu na autobuskoj stanici. Mislim, pogledaj ih. One žive sasvim drugačije od mene. Da li opatice primaju mejlove? Kladim se da ne. Kladim se da one čak i *ne smeju* da primaju mejlove. Ne moraju da odgovaraju na sto tri *Votsap* poruke svake noći. Ne moraju po ceo dan da se izvinjavaju besnim ljudima. Ne moraju da popunjavaju onlajn tabele težnji. Njihove vrednosti su potpuno drugačije.

Možda bih i ja mogla da vodim drugačiji život. Da nađem drugačiji posao, da se preselim u drugi stan, da sve promenim. Za to je samo potreban podsticaj. Treba mi *podsticaj*. Možda neki znak od univerzuma.

Uzdišući, skrenem pogled i prilazim automatu za kafu. Za sada ću morati da se zadovoljim kofeinom.

Izlazim iz zgrade u šest posle podne, pohlepno udišući hladan večernji vazduh, kao da sam se celog dana gušila. Naša firma se nalazi iznad *Pret a manžeja** i krećem pravo tamo, kao i svake večeri.

Kod *Preta* je štos u tome što tu možete da kupujete *sve* obroke, ne samo ručak. To je dozvoljeno. A kada jednom dođete do tog otkrovenja, život postaje podnošljiv. Ili bar lakše podnošljiv.

Ne znam kada je kuvanje postalo tako zastrašujuće. Do toga je došlo nekako postepeno. Ali sada jednostavno ne mogu da se suočim sa tim. Ne mogu da se suočim sa tim da kupim neki komad... čega god... namirnica, pretpostavljam, iz supermarketa. I da ih ljuštim i tako to, seckam, vadim šerpe i tražim recepte, a posle perem sudove. Sama pomisao na to me opterećuje. Kako to ljudi rade svake večeri?

* Fr.: *Pret a Manger* - spremno za jelo; poznati britanski lanac prodavnica sendviča. (Prim. prev.)

Dok je falafel ili halumi sir u tortilji fina i topla, utešna večera koja se odlično slaže sa čašom vina, a posle toga samo baciš omot u smeće.

Uzimam svoju tortilju, čokoladu, nekakvo „zdravo“ piće u konzervi i pahuljice – to je sutrašnji doručak – i jabuku. To je mojih pet dnevno. (Dobro, jedna dnevno, ako baš sitničarite.)

Stignem do kase i vadim kreditnu karticu. Očekujem uobičajenu nečujnu elektronsku transakciju, ali kada karticom dodirnem čitač, ništa se ne dešava. Dižem pogled i vidim prodavca kako mi se smeši, gledajući me toplim i prijateljskim tamnim očima.

„Kupujete isto svake večeri“, kaže on. „Tortilju, pahuljice, jabuku, piće i čokoladu. Isto.“

„Da“, odgovaram iznenađeno.

„Zar nikad ništa ne kuvate? Ne idete u restoran?“

Odjednom se ukočim. Šta je ovo, prehrambena policija?

„Obično imam mnogo posla.“ Napregnuto se nasmešim.
„Eto.“

„Obučavam se za kuvara“, odgovara on opušteno. „Zanimam se za hranu. Čini mi se da je šteta da svaki dan jedete isto.“

„Pa. U redu je. Volim to. Hvala.“

Značajno pogledam u čitač kartice, ali čini mi se da se njemu ne žuri da obavimo plaćanje.

„Znate li kako bi izgledalo moje idealno veče?“, pita on.
„Uzgred, uključivalo bi i vas.“

On govori tiho i nekako zavodljivo. Tokom čitavog tog razgovora gleda me u oči. Pometeno zatrepćem. Šta se ovo dešava? Čekaj, da li me on to muva? On *flertuje* sa mnom?

Da, flertuje. Sranje!

Dobro. Šta da radim?

Želim li da flertujem s njim? Kako da flertujem? Kako se beše to radi? Pokušavam da se prisetim flertovanja. Vedrije, zabavnije verzije Saše Vort koja bi se nasmešila ili rekla nešto duhovito. Ali izgubila sam smisao za to. Osećam se prazno iznutra. Ne umem da nađem reči.

„Šetali bismo po pijaci *Borou*“, nastavlja on, ne obraćajući pažnju na to što mu ja ne odgovaram. „Kupovali bismo povrće, bilje, sir. Otišli bismo kući, proveli bismo koji sat kuvajući, a onda pojeli divan obrok... a posle bismo videli kuda to vodi. Šta misliš?“

Oči mu se ljupko smeškaju. Znam šta očekuje da kažem. Kako da mu kažem ono što stvarno mislim?

„Iskreno?“, kažem, pokušavajući da dobijem na vremenu.

„Iskreno.“ Zarazno se smeši. „Budi sasvim iskrena. Ne plašim se.“

„Zapravo, to mi zvuči pomalo iscrpljujuće“, kažem otvoreno. „Toliko kuvanje. Seckanje. Raskrčivanje. Ljuske od krompira na sve strane, razumeš? A nešto uvek padne na pod pa moraš da čistiš i...“ Zaćutim. „Stvarno mi nije do toga.“

Vidim da ga je moj odgovor iznenadio, ali se gotovo istog časa pribrao. „Preskočili bismo kuvanje“, predlaže on.

„Pa, kako, odmah bismo prešli na seks?“

„Pa.“ On se nasmeje. Oči mu sijaju. „Možda da krenemo u tom pravcu.“

O bože, on deluje kao stvarno fin momak. Moram da budem sasvim iskrena.

„U redu, dakle, problem sa seksom je u tome što zapravo trenutno nisam zainteresovana. Razumem da bi *ti* bio zainteresovan“, dodajem uljudno. „Ali meni to nije tako zanimljivo. Ipak, hvala na ponudi.“

Čujem iza sebe glasan uzdah, okrenem se i ugledam ženu u ljubičastom kaputu kako bulji u mene. „Jesi li poludela?“, uzvikne ona. „Ja ću doći“, dodaje ona promuklim glasom. „Ja ću doći da kuvam sa tobom. *I sve ostalo*. Kad god poželiš. Samo reci.“

„Ja ću doći!“, dobacuje zgodan muškarac koji stoji u drugom redu. „Ti si biseks, je li tako?“, pita on momka iz *Preta*, koji izgleda prestravljen i pravi se da ne čuje nijedno od njih dvoje.

„Ne zanima te seks?“ , pita prodavac iz *Preta*, radoznalo me odmeravajući. „Religiozna si?“

„Ne, samo mi nekako više nije do toga. Raskinula sam s momkom pre godinu dana i...“ Slegnem ramenima. „Ne znam. Čitav taj pojam mi deluje neprivlačno.“

„Čitav pojam seksa ti deluje *neprivlačno*?“ On se nasmeje, glasno i sa nevericom. „Ne. Ne verujem u to.“

Pomalo se ljutnem, jer, ko je ovaj stranac da mi govori šta bih a šta ne bih mogla da smatram neprivlačnim?

„Istina je!“ , odvratim, nabusitije nego što sam nameravala. „Šta je tako sjajno kod seksa? Mislim, kad malo bolje razmisliš, šta je seks? To je... to je...“ Nervozno mašem rukama. „To je trljanje jednih genitalija o druge. Mislim, *stvarno*? To treba da bude prijatno? Trljanje genitalija?“

U čitavoj radnji zavladao je muk i shvatam da u mene gleda dvadesetak ljudi.

Dobro, moraću da pronađem neki drugi *Pret a manže*.

„Mislim da bih sad mogla da platim“, kažem, a obrazi mi gore. „Hvala.“

Momak iz *Preta* mi ćuteći naplaćuje hranu, stavlja je u kesu i pruža mi je. Onda me opet pogleda u oči. „Tužno je to“, kaže on. „Neko kao ti. Tužno je.“

Njegove reči pogodile su neko osetljivo mesto, duboko u meni. Neko kao ja. Ko je to? Nekada sam bila neko ko ume da flertuje, voli seks, voli da se zabavlja, da uživa u životu. Ko god da sam sad, to nisam ja. Ali izgleda da nisam više sposobna da budem bilo ko drugi.

„Da.“ Klimnem glavom. „Jeste.“

Uobičajeno, nosim svoju večeru iz *Preta* nazad do svog radnog stola, ali sada sam toliko utučena da odlučujem da odem pravo kući. Čim uđem u stan strovalim se na stolicu, još uvek

u kaputu, i sklopim oči. Svake večeri stižem kući osećajući se kao da sam upravo istrčala maraton, vukući slona za sobom.

Konačno otvorim oči i zagledam se u niz uvelih biljaka na prozorskoj polici, koje nameravam da izbacim već oko šest meseci.

Uradiću to jednog dana. Stvarno hoću. Samo... ne baš odmah.

Napokon uspevam da skinem kaput, sipam sebi čašu vina i smestim se na sofu sa kesom iz *Preta* pored nogu. Na telefon mi stižu *Votsap* poruke, ulogujem se i vidim da moje staro društvo s fakulteta časka o nekom novom planu da svi naizmenično organizuju večere sa filmskim temama, zar to ne bi bilo zabavno?

Nema šanse da pozovem bilo koga na večeru. Stidela bih se. Stan mi je u haosu. Kud god pogledam, vidim ostatke nečega što sam nameravala da uradim – od neotvorenih uzoraka boje i elastičnih traka za vežbanje koje sam htela da koristim do uvelih biljaka, časopisa koje nisam pročitala. Mama me je pretplatila na *Woman's Health*. Mama, koja radi u agenciji za nekretnine i vežba pilates i tip-top je našminkana svakog dana još pre sedam ujutru.

Pored nje se osećam tako promašeno. Kako joj to uspeva? U mojim godinama ona je već bila udata i svake večeri je tati spremala laganje. Ja imam jedan posao. Jedan stan. Nemam dece. Ali mi ipak život deluje nemoguć.

Votsap grupa je sad prešla na temu najnovijeg boks-seta, i ja imam osećaj da bi verovatno trebalo da se uključim.

Zvuči sjajno!, kucam. *Obavezno ću to pogledati!!*

Lažem, neću to pogledati. Ne znam šta mi se desilo – možda imam „zamor od boks-setova“? Ili „zamor od rasprava o boks-setovima“? Razgovori se u kancelariji rasplamsaju kao šumski požar i kao da su svi odjednom postali članovi nekog tajnog kluba, prevazilazeći jedni druge u stručnim analizama. „Oh, strašno je potcenjen. *Šekspirovski* je. Nisi ga videla? *Moraš*.“ Oni što su odgledali najviše epizoda ponašaju se kao Džed

Merkjurio, samo zato što znaju šta se dešava u šestoj epizodi. Moj bivši dečko Stjuart je bio takav. „Čekaj malo“, govorio je posednički, kao da je on izmislio celu stvar. „Misliš da je dosad bilo dobro? Čekaj malo.“

Nekada sam gledala boks-setove. Nekad sam uživala u nji-ma. Ali sad kao da mi mozak štrajkuje; ne mogu da se izborim ni sa čim novim. Umesto toga, kad pojedem svoju tortilju uključim televizor, skrolujem niz svoj planer, biram *Pravnu plavušu* i biram „ponovo pusti film“, možda stoti put.

Gledam *Pravnu plavušu* svake večeri i niko ne može da me spreči u tome. Kada se začuje melodija na početku filma, utonem u svoj dvosed i gricnem čokoladicu, kao opčinjena gledajući poznate scene. U tim trenucima se potpuno isključujem. To su minuti u kojima ništa ne radim, samo posmatram ružičasti, paperjasti svet.

A onda, kad se na ekranu pojavi Riz Viderspun, to mi je znak da se pokrenem. Otvaram mejlove, duboko udahnem kao da gledam u Mont Everest, a onda kliknem na prvi obeleženi mejl.

Draga Karina, izvinjavam se što Vam još nisam odgovorila. Otpijam gutljaj vina. Molim Vas primite moje izvinjenje.